

Sygnatura akt VI Ka 315/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **9 czerwca 2015 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Trzeja-Wagner

Sędziowie SSO Marcin Schoenborn

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak (spr.)

Protokolant apl. adw. Paweł Czyż

przy udziale Janusza Smagi

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2015 r.

sprawy **S. S. córki E. i W.,**

ur. (...) w K.

oskarżonej z art. 278§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 16 grudnia 2014 r. sygnatura akt VI K 484/14

na mocy art. 437 k.p.k., art. 438 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k.:

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- przypisany oskarżonej w pkt 2 czyn z pkt III aktu oskarżenia kwalifikuje jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i za to na mocy art. 119 § 1 k.w. wymierza jej karę 15 (piętnaście) dni aresztu,

- ustala, że przypisane oskarżonej w pkt 2 czyny z pkt IV, V, VI aktu oskarżenia popełnione zostały w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i za tak opisany ciąg przestępstw na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza jej jedną karę 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności,

- z rozstrzygnięcia z pkt 4 eliminuje nałożenie na oskarżoną obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przypisanym czynem z pkt III aktu oskarżenia i ustala na kwotę 370,22 zł (trzysta siedemdziesiąt złotych i dwadzieścia dwa grosze) obowiązek naprawienia w połowie szkody wyrządzonej przypisanym czynem z pkt V aktu oskarżenia,

- na mocy art. 119 § 4 k.w. orzeka wobec oskarżonej obowiązek zapłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 211,23 zł (dwieście jednaście złotych i dwadzieścia trzy grosze) jako połowę równowartości ukradzonego mienia,

- ustala, iż rozstrzygnięcie z pkt 6 odnosi się do kary pozbawienia wolności orzeczonej powyżej;

2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zwalnia oskarżoną od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 315/15

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 9 czerwca 2015r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem zaocznym wobec oskarżonej S. S. z dnia 16 grudnia 2014r., w sprawie o sygn. VI K 484/14, uznał oskarżoną za winną popełnienia ciągu czterech przestępstw z art. 278 § 1 kk, popełnionych wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą bądź innymi ustalonymi osobami i za to na mocy art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył jej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając w pkt 6 na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 24-25 maja 2014r.

Na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżoną do naprawienia szkody w 1/3

wysokości poprzez zapłatę kwoty 232,70 złotych w zakresie czynu IV oraz w połowie poprzez zapłatę kwoty 581,46 złotych w zakresie czynów opisanych w pkt III i V - na rzecz pokrzywdzonej (...) Sp. z o. o. z/s w W., nadto zwolnił oskarżoną z obowiązku ponoszenia kosztów procesu.

Powyższy wyrok zaskarżony został przez Prokuratora w części dot. rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść oskarżonej. Wyrokowi temu skarżący zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej kary w wyniku niedostatecznego uwzględnienia stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej, stopnia jej zawinienia, motywacji i sposobu działania oskarżonej, a także celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakim winna służyć kara.

Stawiając powyższy zarzut wniósł on o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonej kary 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna w części zarzucającej rażącą niewspółmierność orzeczonej kary, aczkolwiek w wyniku jej wniesienia Sąd odwoławczy dokonał także z urzędu zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o winie, z uwagi na zmianę przepisów prawa materialnego.

Rzecz mianowicie w tym, że przypisany oskarżonej czyn, polegający na dokonaniu kradzieży na szkodę pokrzywdzonej (...) Sp. z o. o. z/s w W. (i opisany w pkt III części wstępnej wyroku) dotyczył mienia, którego wartość wynosiła 422,47 złotych, a zatem w chwili wyrokowania przez Sąd odwoławczy nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Na skutek nowelizacji Kodeksu wykroczeń, dokonanej ustawą z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013r.), obowiązującej od dnia 9 listopada 2013r., kradzież takiego mienia stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw. Stosownie do treści art. 4 § 1 kk, stanowiącego, iż jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy, Sąd odwoławczy miał obowiązek zastosować przepisy obecnie obowiązującej ustawy jako względniejsze dla oskarżonej. W konsekwencji należało uznać, iż czyn ten, popełniony na szkodę spółki (...) Sp. z o. o. z/s w W., a polegający na zaborze w celu przywłaszczenia artykułów spożywczych w postaci 83 sztuk kostek masła o łącznej wartości 422,47 złotych stanowi nie przestępstwo, lecz wykroczenie z art. 119 § 1 kw.

Z tych względów Sąd odwoławczy zmienił zaskarżone rozstrzygnięcie w pkt 2 w ten sposób, że przypisany oskarżonej czyn z pkt III aktu oskarżenia zakwalifikował jako wykroczenie z art. 119 § 1 kw.

Rozpoznając wniesiony środek zaskarżenia, zbadał Sąd Okręgowy z urzędu prawidłowość ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie stanu faktycznego oraz winy oskarżonej, jak i przyjętej w zaskarżonym orzeczeniu kwalifikacji prawnej, w tym zakresie zasadniczo, poza zmianą wynikającą z wyższej wysokości minimalnego wynagrodzenia w roku 2015, nie dopatrując się jakichkolwiek uchybień. Poczynione przez Sąd I instancji w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy ustalenia faktyczne uznać należy za trafne, zgodne ze zgromadzonymi i ujawnionymi w toku rozprawy dowodami, które tenże Sąd ocenił w sposób pozostający pod ochroną art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk. Stanowisko swoje Sąd należycie uzasadnił w sposób zgodny z treścią art. 424 kpk. Sąd orzekający nie dopuścił się przy rozpoznawaniu sprawy ani przy wyrokowaniu błędu w ustaleniach faktycznych, a ustalenia te znajdują w zupełności potwierdzenie w zgromadzonych dowodach. Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę nie przekroczył także granic swobodnej oceny dowodów. Przekroczenie takowe może mieć miejsce bowiem wyłącznie w sytuacji, gdy na podstawie prawidłowo zgromadzonych dowodów Sąd poczynił ustalenia faktyczne niezgodne wprost z zebranymi dowodami lub wysnuł z tak zgromadzonych dowodów wnioski sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego bądź też wnioski wyciągnięte z zebranego materiału dowodowego wyprowadzone zostały z bezzasadnym pominięciem dowodów przeciwnych do poczynionych ustaleń, jak również wówczas, gdy bezzasadnie Sąd odmówił wiary określonym dowodom. Tak w niniejszej sprawie się nie stało. Ocena przeprowadzona przez Sąd Rejonowy była wszechstronna i jako obiektywna nie nosi znamion dowolności. Sąd Okręgowy podzielił ustalenia Sądu meriti w zakresie winy oskarżonej, która w okolicznościach niniejszej sprawy nie może budzić żadnych wątpliwości. Słusznie ustalił Sąd zatem, że dopuściła się oskarżona popełnienia przypisanych jej osobie czynów kradzieży.

Kontrolując zaskarżone orzeczenie z urzędu stwierdził Sąd odwoławczy, że zgromadzone w postępowaniu niniejszym dowody nie pozostawiają wątpliwości, iż S. S. dopuściła się przypisanych jej wyrokiem w niniejszej sprawie przestępstw (a także wykroczenia) w sposób opisany w pisemnych motywach orzeczenia. Dowody te, analizowane we wzajemnym powiązaniu, przekonują do wniosku o sprawstwie oskarżonej, a załączone do akt sprawy dokumenty, wyjaśnienia oskarżonej i współsprawcy w osobie K. B. oraz zeznania świadków i zapis monitoringu sklepowego potwierdzają jedynie niezbitcie fakt czterokrotnego odwiedzenia przez oskarżoną w towarzystwie innej osoby (osób) (...) sklepu (...) i dopuszczenia się w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci artykułów spożywczych – kostek masła. W tych okolicznościach wina oskarżonej, jak i przyjęta przez Sąd orzekający kwalifikacja prawna czynów w dacie orzekania nie mogła budzić żadnych wątpliwości.

Odnosząc się natomiast do zarzutu skarżącego, kwestionującego rozstrzygnięcie o karze, należy w pierwszej kolejności stwierdzić, iż konsekwencją wskazanej na wstępie zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie uznania oskarżonej za winną popełnienia zarzucanego jej czynu w punkcie III aktu oskarżenia i zakwalifikowania tego czynu jako wykroczenia była konieczność wymierzenia oskarżonej kary na podstawie art. 119 § 1 kw, jak również ustalenie, iż przypisane oskarżonej w pkt 2 pozostałe czyny - z pkt IV, V i VI aktu oskarżenia popełnione zostały w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób oraz wymierzenie za nie jednej kary w oparciu o przepis art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, przy przyjęciu konstrukcji ciągu przestępstw. Za stanowiące ciąg przestępstw czyny opisane w punktach IV, V i VI, a przypisane oskarżonej w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, Sąd odwoławczy wymierzył oskarżonej jedną karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem w rozmiarze wyższym niż orzeczonej przez Sąd I instancji, pomimo zmniejszenia ilości przypisanych jej przestępstw, a nadto w oparciu o przepis art. 119 § 1 kw za wykroczenie przypisane oskarżonej w pkt 2 (a stanowiące czyn z pkt III aktu oskarżenia) wymierzył oskarżonej karę 15 dni aresztu.

Obie kary wymierzone przez Sąd odwoławczy oskarżonej w sposób należyty spełnią swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając wymogi prewencji ogólnej i w zakresie społecznego oddziaływania. Wysokość wymierzonych kar jest współmierna do wysokości wyrządzonej czynami szkody, odpowiadając także stopniowi społecznej szkodliwości. Z uwagi na okoliczności popełnienia czynów, charakter dobra naruszonego przestępstwami na szkodę tego samego pokrzywdzonego, wysokość wyrządzonych szkód oraz niską motywację sprawczyni, której celem było osiągnięcie łatwej i szybkiej korzyści majątkowej, takie kary jawią się jako kary sprawiedliwe, wyważone. Jak wynika bezspornie z zebranego materiału dowodowego, oskarżona systematycznie, w krótkich odstępach czasu powracała do feralnego sklepu, dokonując w zaplanowany sposób wspólnie z innymi osobami (osobą) kilkakrotnie kradzieży tego samego artykułu, czyniąc sobie z tego niemalże stałe źródło dochodu. Zważywszy na popełnienie trzech

przestępstw oraz wykroczenia w opisanych wyżej warunkach, w ocenie Sądu odwoławczego, przy braku okoliczności dla oskarżonej łagodzących, kara 5 miesięcy pozbawienia wolności, a więc w granicach dolnego ustawowego zagrożenia, nie jednak w granicach tej najniższej, oraz kara 15 dni aresztu, będą realizować wobec oskarżonej funkcję represyjną, wychowawczą i zapobiegawczą, nadto spełniając swe cele w zakresie prewencji ogólnej wobec społeczeństwa.

Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, że nie można wobec oskarżonej przyjąć pozytywnej prognozy co do jej zgodnego z prawem zachowania w przyszłości. Oskarżona nie jest osobą poprawną, łatwo powraca na drogę przestępstwa, o czym świadczy jej parokrotne uprzednie skazanie za przestępstwa także przeciwko mieniu, w tym zwłaszcza popełniane za granicą. Stosowano wobec niej już także dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, lecz nie przyniosło to spodziewanego i zakładanego efektu, a ona sama łatwo powracała na drogę przestępczą. Taka postawa oskarżonej wskazuje więc, że nie zmieniła ona swego postępowania, a stosowanie względem niej środków probacyjnych nie doprowadziło do jej resocjalizacji i nie zapobiegło powrotowi do przestępstwa. Prognoza kryminologiczna w stosunku do oskarżonej jest więc negatywna. Oskarżonej wymierzono karę pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i właśnie taka kara winna wpływać prewencyjnie, kształtując świadomość prawną społeczeństwa. Inna niż pozbawienie wolności orzeczone bez warunkowego zawieszenia jego wykonania kara nie jest w stanie osiągnąć celów kary. Orzeczona kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania zatem spełni wymogi dyrektywy z art. 58 § 1 kk. Nie sposób doszukać się jakiegokolwiek gwarancji, iż obecnie w wypadku zastosowania kary w wariantcie wolnościowym S. S. przestrzegalaby porządku prawnego i nie dopuściłaby się już kolejnego zachowania godzącego w ten porządek.

Podkreślenia wymaga nadto, że instytucja zawieszenia warunkowego kary pozbawienia wolności znajduje wtedy zastosowanie, gdy brak jest potrzeby zmiany postawy sprawcy czynu, która jest stabilna i pozytywna wobec porządku prawnego, a przestępstwo, którego się dopuścił jest tylko jednorazowym błędem życiowym, przypadkiem ocenionym przez niego negatywnie, epizodem, którego karygodność sam sobie uświadamia. W przypadku oskarżonej jednak nie może być o tym mowy.

Sąd Okręgowy, dzielając zatem w pełni wywody Sądu orzekającego odnoszące się do potrzeby wymierzenia oskarżonej kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny, uznał wymierzoną oskarżonej jedną karę za trzy przestępstwa kradzieży w wysokości 5 miesięcy pozbawienia wolności za sprawiedliwą.

Także kara 15 dni aresztu za wykroczenie przypisane oskarżonej w pkt 2 (czyn zarzucany w pkt III aktu oskarżenia), orzeczona w postaci bezwzględnej, zważywszy na podniesione wyżej okoliczności, czyni zadość dyrektywom zawartym w przepisach art. 33 i art. 35 kw, jest karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, w sposób należyty spełni więc swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając wymogi prewencji ogólnej i w zakresie społecznego oddziaływania.

Z uwagi na powyższe, konieczne stało się także z pkt 4 rozstrzygnięcia wyeliminowanie nałożenia na oskarżoną obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przypisanym czynem z pkt III aktu oskarżenia i ustalenie na kwotę 370,22 złotych obowiązku naprawienia w połowie szkody wyrządzonej czynem przypisanym z pkt V aktu oskarżenia, a ponadto orzeczenie na mocy art. 119 § 4 kw wobec oskarżonej obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonej spółki kwoty 211,23 złotych, stanowiącej połowę równowartości ukradzionego mienia.

Z naprowadzonych wyżej względów Sąd Okręgowy, uwzględniając co do zasady środek odwoławczy, orzekł jak w części dyspozytywnej, w pozostałej części utrzymując w mocy zaskarżony wyrok.

W pkt 3 wyroku zwolnił nadto oskarżoną od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.